

opak odvolání do trestu zahrnuje v sobě i odvolání do výroku o podmíněném odkladu trestu. Tak vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí sb. n. s. č. 1267 zajisté právem, neboť výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu jest částí výroku o trestu; odvolává-li se tedy obviněný do výroku o trestu vůbec, jest v tom již pojata odvolání do oné části trestního výroku, jímž se vyslovuje, že se trest ukládá bezpodmínečně. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury ve smyslu Šu 33 tr. ř. vyhověti a podle Šu 292 a Šu 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2746.

I pro obor § 486 čís. 1 tr. zák. platí zásada § 134 tr. zák. o příčinné souvislosti. Jednání pachatelova je tu v příčinné souvislosti s výsledkem i tehdy, bylo-li i jen jednou z více příčin jeho; pro přičitatelnost nezáleží na tom, zda by bylo též z jiných příčin došlo k poškození věřitelů i bez nedbalého jednání pachatelova.

Ke skutkové podstatě § 486 a) tr. zák. nenáleží úpadek dlužníka ani příčinná souvislost úpadku s nedbalým vedením knih. Řádné vedení obchodních knih jest tu uloženo obchodníku bezvýhradně; nemůže-li povinnosti té dostáti osobně, jest povinen tak učiniti osobou účetnictví znalou.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1927, Zm II 422/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jakuba W-a do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 9. dubna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti podle Šu 486 odst. prvý jakož i přečinem podle Šu 486 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Ohledně přečinu podle Šu 486 čís. 1 a 486 a) tr. zák. uplatňuje zmateční stížnost předně důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř. Shledává jej v zamítnutí důkazního návrhu při posledním hlavním přelíčení. Podle jediné směřodatných záznamů jednacího protokolu nebyl při hlavním přelíčení učiněn návrh na výslech svědka Jindřicha G-e a nelze proto k tomuto tvrzení přihlížeti, zvláště když stěžovatel nezakročil ani o doplnění jednacího protokolu. Podle něho zněl návrh, 1. by byl vyslechnut jako svědek onen úředník policejního ředitelství, po případě policejního úřadu v Mor. Ostravě, od něhož pochází zpráva o způsobu života obžalovaného W-a a 2. by byl vyslechnut znalec z oboru účetnictví o tom, že, kdyby se zápisy do knih staly podle předpisů řádného vedení knih, zejména co se týče ocenění zboží a obchodních ztrát, musila by se firma

obžalovaných považovati za neschopnou platiti již koncem roku 1921 a že zejména způsob života obou společníků není vinen tím, že se firma stala neschopnou platiti. Leč návrh byl právem zamítnut. Nebylo zapotřebí prováděti důkaz pod 1, ani z části důkazy pod 2, když soud neklade obžalovaným za vinu, že způsobem svého života, ať zcela neb i jen z části, přivodili onu nezpůsobilost, naopak ve směru tomto výslovně je považuje za ospravedlněny. Odpadnouti mohlo však pro nerozhodnost i další dokazování ve směru pod 2. Zrušovací soud vyslovil již ve svém zrušovacím nálezu ze dne 28. listopadu 1925, č. j. Zm II 429/25, že jednání pachatelovo je v příčinné souvislosti s trestným výsledkem i tehdy, bylo-li i jen jednou z více jeho příčin a že pro přičitatelnost nezáleží proto na tom, zda by bylo též z jiných příčin došlo k poškození věřitelů firmy obžalovaných i bez nedbalého jednání jim za vinu kladeného. Vzhledem k tomuto právnímu stanovisku nebylo zapotřebí konati šetření a zjišťování ve směru v důkazním návrhu činěném, naopak bylo soudu při rozhodování o opodstatněnosti návrhu dáti si otázku tak, zda stačí po ruce jsoucí průvodní výsledky k posouzení toho, zda obžalovaným padá k tíži vina ve směrech jim žalobou přičítaných. S tohoto hlediska jsa posuzován, byl důkazní návrh právem zamítnut, poněvadž výsledky průvodní, jež jsou v rozsudku vyznačeny a o něž soud opírá své předpoklady, stačí plně k bezvadnému rozhodnutí věci. Zamítnutím tohoto důkazu nebyl proto obžalovaný zkrácen ve svém právu na náležité obhajování se. Uplatňuje-li stížnost, že navrhovaným výsledkem znalce bylo by zejména též zjištěno, že neschopnost firmy platiti nebyla zavinená nedostatečným vedením knih, nýbrž klesnutím cen, dlužno jí jednak připomenouti, že obžalovaným klade se za vinu nepořádné vedení knih jen s hlediska §u 486 a) tr. zák., k jehož skutkové podstatě nenáleží úpadek dlužníka a tím méně příčinná souvislost úpadku s nedbalým vedením knih, jednak poukázati k tomu, že soud měl, pokud jde o pokles cen, ve výpovědi svědka Jakuba N-a dostatečný podklad, by si na jejím základě v souvislosti s ostatními průvodními výsledky učinil o věci spolehlivé přesvědčení. Důvod zmatečnosti čís. 4 §u 281 tr. ř. není proto dán.

Důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. nedoličuje zmatečnou stížnost potud po zákonu, pokud se snaží samostatným zhodnocením průvodních výsledků dospěti k závěrům obžalovanému příznivým. Neboť při dovolávání se hmotněprávního důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. dlužno bezpodmínečně vycházeti ze závěrů a předpokladů rozsudku, jakmile jsou formelně bezvadnými. Zmatečnou stížnost však nenašla rozsudková zjištění, jež nyní napadá, s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř. a v jejích vývodech, jimiž provádí zmatek čís. 9 a), nelze spatřovati věcné doličení některého ze zmateků v čís. 5 §u 281 tr. ř. výlučně vypočtených. Zmatečnou stížnost jest proto, pokud jde o vedení obchodních knih, povinna vzíti za podklad právního uvažování rozsudková zjištění beze změny a na tomto podkladě dokázati rozsudku nesprávné posouzení věci. O takovýto důkaz se však stížnost ani nepokouší. Nálezací soud vyvrátil též případně obranu obžalovaného, že se o řádné vedení knih nemohl proto starati, poněvadž stále cestoval. Jestliť řádné vedení obchodních knih obchodníkovi podle obchodního zákona k tomu

povinnému uloženo bezvýhradně (čl. 28 a násl. obch. zák.) a nevyhovění této povinnosti je ohroženo podle §u 486 a) tr. zák. trestem za podmínky tam uvedené. Nemohl-li obžalovaný povinnosti jemu zákonem uložené dostáti osobně, byl povinen učiniti tak osobou účetnictví znalou. Rozsudek odmítá obranu, že obžalovaný a jeho společník nebyli s to, by si platili řádného účetního, a poukazuje na to, že by to odporovalo značným částkám, jež si obžalovaní z obchodu vybírali, případně inkasovali a neodvedli. Stěžovatel není také oprávněn převalovati zodpovědnost na spoluobžalovaného S-a, poněvadž ani netvrdí, že mezi sebou ujednali, že vedení knih náleží S-ovi. V neshodě s rozsudkovými zjištěními tvrdí dále zmatečnī stížnost, že obžalovaný vybíral z obchodu jen částky v nepatrné výši. Zjišťujeť rozsudek, že vybíral částky značné a že zejména v krátké době od 1. ledna do 31. března 1922 kromě pravidelných měsíčních částek po 4.500 Kč vybral se spoluobžalovaným S-em asi o 60.000 Kč více než bylo zapotřebí a než stav obchodu připouštěl a že tyto značné výběry přivodily částečně platební neschopnost obžalovaných. Obžalovaného nemůže ospravedlniti, že vyšší částky počal vybíratí teprve tehdy, když zpozoroval, že úpadek firmy nelze již zadržeti a že vybíral tehdy jen proto větší částky, poněvadž chtěl zameziti, by jeho společník nepoužil docházejících peněz pro sebe. Neboť takovým jednáním jen uspíšil platební nezpůsobilost a stupňoval újmu věřitelům hrozící, ježto tito pak utrpěli větší škodu, než by je byla stihla bez takového jednání. Závadnému jednání svého společníka směl stěžovatel čeliti prostředky přípustnými a nikoli jednáním, příčícím se zákonu. I výrok odsuzující obžalovaného pro přečin podle §u 486 čís. 1 a § 486 a) tr. zák. odpovídá proto věci a zákonu.

Čís. 2747.

Slovo »hulvátství« značí chování obhroublé, neotesané, urážející společenský takt svojí neslušnou formou, nemá však vztahu na mravní úroveň člověka, jemuž se takové chování vytýká.

Výtka »hulvátství« jest haněním podle § 491 tr. zák.; pachatel jest beztrestným, prokáže-li, že činy haněného, na něž poukazuje, by hanění své odůvodnil, jsou takové, že výtku odůvodňují.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, Zm II 102/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečnī stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 29. dubna 1926, pokud jím byl obviněný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 491 tr. zák., spáchaným tím, že dne 12. srpna 1925 na radnici v Z. veřejně a před více lidmi slovy »to je hulvátství« soukromé obžalobce znamenými na ně připadajícími, neuváděje určitých skutků, z opovržlivých vlastností vinil, byl porušen, zákon v ustanovení §u 491 tr. zák.; tento odsuzující výrok se v celém rozsahu zrušuje a obviněný se i v tomto směru podle §u 259 čís. 3 tr. ř. od obžaloby osvobozuje.